

Beste Vrienden,

Het jaar, eens nieuw, loopt ten einde. Tijd om elkaar geluk en vooral sterkte toe te wensen. Bij jullie sluit het weer zich aan bij die gevoelens van eind en begin; hier valt de rol van de natuur weg. Het is loeiheet en kurkdroog. De kerken doen hun best om de Kerstsfeer op te roepen. Vanmiddag was ik in het kerkje van Nyalenda waar de kerstgroep van onze Art School komt te staan. Een pracht van een boom stond er al getooid met talloze lichtjes. En dikke propfen wat. Ik vroeg wat die daar deden. Tja, dat wisten ze ook niet. Ik heb hun dus en korte uiteenzetting over sneeuw gegeven; maar ik betwijfel of dat veel indruk maakte. In de kranten en de supermarkten zie je natuurlijk geen kerstkindje meer, alleen maar een wit-bebaarde (?) kerstman (?) die met een arrenslee (?) achter twee rendieren (?) over de sneeuw (?) glijdt. Ik moet de mensen hier uitleggen dat in Europa godsdienst net zoiets geworden is als ondergoed: je mag het wel aanhebben, maar je loopt er niet mee te koop. De mensen hier vinden het wel sneu voor Europese kinderen dat ze niet meer het verhaal horen zingen over de herdertjes die bij nachte in het veld lagen en daar engelen hoorden zingen. Deze week deed de BBC een dappere poging om de kerstman tot een spannend verhaal te maken. Ja zeg, hoe lief die rendiertjes door de winterse bosjes draafden, oh oh, wat leuk.

Pandipieri heeft het jaar waardig afgesloten met een feest voor alle medewerkers. Ik was uitdrukkelijk uitgenodigd. Terwijl wij op het onbestemde beginuur wachtten kuierde ik wat met enkele van de 120 aanwezigen. De man van de Straatkinderen vertelde me dat ze dit jaar 120 straatkinderen met hun families herenigd hadden. De dag er voor vertelde de man van het OMA-project me dat ongeveer 300 van de 600 AIDS-wezen nu officieel geadopteerd waren door plaatselijke families. Met die OMA-mensen praatte ik toen ook over akelige toestanden van vroeger, toen ze bijvoorbeeld in Pandipieri de zwakkere van een tweeling lieten doodgaan, of een jonggetrouwde vrouw terugstuurden naar huis omdat ze niet het gewenste kroost baarde, of dat iemand seks moest hebben met het lijk van een jonge vrouw die ongehuwd was gestorven. "Die gebruiken zijn hier allemaal verdwenen sinds jullie hier kwamen om de Goede Geest te verspreiden," zeiden ze. Jullie zelf vragen mij wel eens wat voor goede gevolgen ons werk heeft gehad. Zo nu en dan pik ik hier een vleugje op. Dat komt niet in de (financiële) verslagen te staan. Een auto arriveerde om de grote pannen overvloedig voedsel te brengen. Ik vroeg welk cateringbedrijf daar voor gezorgd had. "Dat komt van onze eigen Meisjes-opleiding," was het antwoord. Weer een vleugje succes.

Binnen in de prachtige FATHER HANS BURGMAN COMMUNITY HALL (nog een vleugje) barstte het feest los. Ze hadden geen plaatjesmuziek willen hebben, maar een live band. Ik zat er vlak voor. Ik heb nooit geweten dat muziek zo luid kon zijn. Je kreeg er gegarandeerd tinnitus van; nou heb ik dat al, dus dat maakte niet veel uit. Het was alsof je met een onderzeer door een oceaan van lawaai voer. Alle praten hield op. Het ritme sloeg me tegen de ribben. Iedereen die rondliep begon zich in danspassen voort te bewegen, glimlachend. Buiten dansten de wolken en de zon mee. Na een paar uur kwam er even stilte om mij een woordje te laten spreken. Dit was mijn woordje. "KUAP/Pandipieri is een leerzaam verhaal; zorgt er voor dat het verhaal doorgaat Het is ook een heilzaam mirakel; zorgt er voor dat het mirakel doorgaat. Het is uiteindelijk ook een geschenk; zorgt er voor dat het geschenk doorgaat".

Mag k jullie ditzelfde als Kerstwens en Nieuwjaarsgroet aanbieden: Dat jullie het komende jaar allemaal van het leven een mooi verhaal mogen maken, dat het de smaak van een mirakel moge hebben, en dat de geschenken van geen ophouden mogen weten. En dat het Kerstkindje jullie in deze materie nieuwe ideeën mag geven.

Tot de volgende keer.

Hans Burgman